

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 14Cob/125/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6119397476
Dátum vydania rozhodnutia: 23. 09. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Martina Nemravová
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2021:6119397476.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Žiline ako súd odvolací v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Martiny Nemravovej, členov senátu JUDr. Róberta Bebčáka a Mgr. Nory Tomkovej, v sporovej právnej veci žalobcu: F. J.-RELIMO, s miestom podnikania J. XXX/XX, 010 01 Žilina, Trnové, IČO: 40 281 272, proti žalovanému: KOMUNÁLNA poisťovňa, a.s. Vienna Insurance Group, so sídlom Štefanovičova 17, 811 05 Bratislava, IČO: 31 595 545, zastúpenému právnym zástupcom JUDr. Felixom Neupauerom, advokátom, so sídlom L. Z. X/A, XXX XX B. - mestská časť Q. F., v konaní o zaplatenie sumy 297 Eur s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Žilina č.k. 18Cb/160/2019-171 zo dňa 25. júna 2020, v spojení s opravným uznesením Okresného súdu Žilina č.k. 18Cb/160/2019-206 zo dňa 30. septembra 2020, takto

rozhodol:

Rozsudok Okresného súdu Žilina č.k. 18Cb/160/2019-171 zo dňa 25. júna 2020 v spojení s opravným uznesením Okresného súdu Žilina č.k. 18Cb/160/2019-206 zo dňa 30. septembra 2020 p o t v r d z u j e .

Žalovaný m á n á r o k voči žalobcovi na plnú náhradu trov odvolacieho konania.

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie (ďalej aj len „okresný súd“) žalobu zamietol. O trovách konania bolo rozhodnuté tak, že žalovanému sa priznáva nárok na náhradu trov konania voči žalobcovi v rozsahu 100% s tým, že o výške náhrady trov konania okresný súd rozhodne samostatným uznesením po právoplatnosti rozhodnutia.

2. Dňa 04.11.2019 bol vydaný platobný rozkaz, voči ktorému bol podaný odpor. Okresný súd nariadil pojednávania, na ktoré boli predvolaní všetci riadne a včas.

3. S poukazom na vykonané dokazovanie a právnu úpravu v Článku 8 zák.č. 160/2015 Civilného sporového poriadku(ďalej aj len „CSP“), Článku 15 ods. 1, 2 CSP, § 151 ods. 1, 2 CSP, § 186 ods. 2 veta prvá CSP, § 191 ods. 1 CSP, § 797 ods. 1 a 2 Občianskeho zákonníka zák.č. 40/1964 Zb. (ďalej aj len „Občiansky zákonník“), § 797 ods. 3 Občianskeho zákonníka okresný súd žalobu zamietol.

4. V odôvodnení napadnutého rozsudku okresný súd uviedol, že z Oznámenia o vzniku škody vyplývalo, že dňa 19.11.2018 došlo k škodovej udalosti, v dôsledku čoho p. V. X., ako zamestnanec žalobcu, spôsobil pri plnení pracovných povinností škodu na vozidle žalobcu, pričom ako príčina bola uvedená nepozornosť (č.l. 30 spisu). Z predložených listín bolo nepochybné, že V. X. je zamestnancom žalobcu a bol zamestnancom aj v čase predmetnej škodovej udalosti, čo vyplývalo aj z predložených výplatných pásov. Žalobca si poškodené vozidlo dal opraviť u spol. RELIMO, s.r.o., na základe čoho bola dňa 03.02.2019 vystavená faktúra č. 19ZVF00030 na dohodnutú cenu 2.671,20 Eur (č.l. 25 spisu). Z

oznámenia Allianz - Slovenskej poisťovne adresovanej žalobcovi vyplývalo, že likvidovala škodu na poškodenom vozidle podľa dokladov za opravu a sumu 1.896,- Eur po odpočítaní DPH a spoluúčasti vo výške 10% poukázala na účet žalobcu (2.226 - 330 = 1.896,- Eur, č.l. 28 spisu). Okresný súd mal preukázané, že žalobca a žalovaný uzavreli dňa 04.09.2018 Poistnú zmluvu č. XXXXXXXXXXXX, predmetom ktorej bolo poistenie zodpovednosti zamestnanca pre prípad vzniku škody spôsobenej zamestnávateľovi v pracovnoprávných vzťahoch (č.l. 45, 47 spisu). Zamestnanec žalobcu V. X. dňa 01.02.2019 písomne uznal škodu vo výške 330,- Eur ako spoluúčasť (č.l. 41 spisu). Uvedené však pre dané konanie bolo podľa okresného súdu irelevantné. Žalobca si uplatnil náhradu škody u žalovaného dňa 03.02.2019, a to vo výške 330,- Eur (č.l. 39 spisu).

5. Okresný súd v tejto súvislosti poukázal na to, že žalovaný nepreukázal, že by požadoval ďalšie listiny a že nemal k dispozícii všetky doklady. Okresný súd posúdil, že podľa poistných podmienok čl. 3 bod 1 VPP, v ktorých je zároveň definovaná hrubá nedbanlivosť, v prejednávanej veci nejde o hrubú nedbanlivosť. Zdôraznil, že nebola preukázaná hrubá nedbanlivosť s poukazom na jej definíciu v čl. 3 bod 1 písm. l) VPP a z toho vyplýva, že nejde o vyluku z poistenia.

6. Bolo podľa okresného súdu nepochybne zistené, že v 11/2018 došlo k poistnej udalosti, z ktorej vzniknutá škoda bola v 02/2019 uplatnená u žalovaného na základe poistenia zodpovednosti za škodu zamestnancom pri plnení jeho pracovných úloh s tým, že vzniknutá škoda bola uhradená poisťovňou Allianz - Slovenská poisťovňa, a.s. na základe havarijného poistenia, avšak po odpočítaní DPH a spoluúčasti, ktorú žalobca požaduje od žalovaného.

7. V § 797 ods. 3 Občianskeho zákonníka je určená splatnosť plnenia poisťiteľa v prípade poistnej udalosti. Poisťiteľ musí vyšetriť, v akom rozsahu má plniť. Splatenosť plnenia poisťovne teda závisí od skončenia vyšetrenia rozsahu povinnosti poisťiteľa plniť. Vyšetrenie sa podľa tohto ustanovenia musí vykonať bez zbytočného odkladu. Zákon predpokladá, že sa vyšetrenie skončí do jedného mesiaca po tom, ako sa poisťiteľ o poistnej udalosti dozvedel. Ak poisťiteľ nemôže skončiť vyšetrenie potrebné na zistenie rozsahu povinnosti plniť v zákonom stanovenej lehote, je povinný poistenému na požiadanie poskytnúť primeraný preddavok. „Medzi stranami bolo nesporné, že poistné šetrenie ešte neskončilo.“

8. V odôvodnení napadnutého rozsudku okresný súd uviedol, že hoci k poistnej udalosti došlo v 11/2018 a žalobca si uplatnil u žalovaného svoj nárok v 02/2019, k skončeniu šetrenia žalovaným „ešte nedošlo“. Pokiaľ žalobca poukazoval na neprimeranosť dĺžky šetrenia žalovaným, s odkazom na rozhodnutie Krajského súdu v Prešove v inej veci, v ktorej menovaný súd vyhodnotil dobu šetrenia za neprimerane dlhú, tak okresný súd poukázal na to, že v tomto konaní nebolo predmetom konania posudzovanie doby šetrenia. „Toto rozhodnutie je pre toto konanie irelevantné, keďže v danom prípade šetrenie ešte neskončilo a žalobca mal možnosť domáhať sa svojho nároku iným spôsobom, pokiaľ namietal dĺžku šetrenia, ktoré ešte neskončilo.“

9. Zdôraznil okresný súd, že v zmysle § 797 ods. 3 Občianskeho zákonníka žalobca mal právo požadovať preddavok, pokiaľ nebolo možné šetrenie ukončiť do 1 mesiaca. „Z ničoho nevyplýva povinnosť žalovaného oznámiť poistenému - žalobcovi, že šetrenie neskončí do 1 mesiaca. Žalobcovi nič nebránilo dotazovať žalovaného ohľadom možného ukončenia šetrenia. Keďže šetrenie nebolo ukončené do 1 mesiaca, žalovaný bol povinný poskytnúť preddavok, pokiaľ žalobca o to by požiadaval. Z ničoho nevyplýva, že žalobca požiadaval o preddavok. Napriek tomu žalobca podal žalobu na zaplatenie. Skutočnosť, že Allianz - Slovenská poisťovňa, a.s. zlikvidovala poistnú udalosť a poskytla plnenie, neznamená, že žalovaný je povinný automaticky tiež poskytnúť plnenie.“ Tak ako už okresný súd uviedol, v tomto konaní nebolo vecou okresného súdu posudzovať dĺžku šetrenia vzhľadom na predmet konania, keďže žalobca sa v tomto konaní nedomáhal uloženia povinnosti skončiť šetrenie, či uloženia preddavku, či iného nároku z dôvodu prípadného nedôvodného zdĺhavého šetrenia a pod., domáhal sa iba zaplatenia sumy 297 Eur zodpovedajúcej spoluúčasti neposkytnutej z havarijného poistenia. V zmysle ustálenej súdnej praxe, ak by žalovaný neskončil šetrenie do 1 mesiaca, poistený je oprávnený domáhať sa na súde, aby súd zaviazal poisťovateľa skončiť šetrenie poistnej udalosti, či náhradu škody z dôvodu predĺžovania šetrenia, či preddavkov. Bez ukončenia šetrenia však poistné nie je splatné, preto žaloba na zaplatenie poistného plnenia pred skončením šetrenia je predčasná.

10. Okresný súd sa teda nezaoberal dôvodmi neskončenia šetrenia, či dĺžky doby šetrenia, pričom irelevantné bolo, že žalovaný ani nepreukázal tvrdené dôvody trvania šetrenia a jeho doterajšieho neskončenia. V zmysle § 797 Občianskeho zákonníka vzhľadom k tomu, že šetrenie žalovaným nebolo zatiaľ skončené, a to bez ohľadu na dôvod neskončenia, či dĺžku trvania šetrenia, nebolo možné žalobe vyhovieť, keďže žalobca sa domáhal zaplata 297 Eur ako poistného plnenia, hoci pred skončením šetrenia má nárok len na preddavky a ani sa nedomáhal uloženia povinnosti skončiť šetrenie. Z toho dôvodu okresný súd žalobu zamietol. O trovách konania okresný súd rozhodol podľa § 255 ods. 1 CSP a § 262 ods. 1, 2 CSP.

11. Proti tomuto rozsudku podal odvolanie žalobca, ktorý vychádzal z odvolacieho dôvodu podľa § 365 ods. 1 písm. h) CSP, keďže mal za to, že napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Žalobca vyčítal okresnému súdu, že sa oprel výlučne o komentár k § 797 ods. 3 Občianskeho zákonníka, ktorý nie je záväzný. „Záväzný je len zákon, všeobecne záväzný právny predpis a judikatúra NS SR a ÚS SR.“ Jednak ani z komentára nevyplýva, že by žaloba o plnenie bola predčasná a neskončenie šetrenia malo byť dôvodom na jej zamietnutie ako predčasne podanej. Z komentára (zdôraznil z komentára, nie z ustálenej súdnej praxe) vyplývalo jedine to, že poistený je oprávnený (oprávnený, nie povinný) domáhať sa na súde, aby súd zaviazal poisťateľa na ukončenie šetrenia poisťnej udalosti, čo podľa žalobcu nevyklučuje priame uplatnenie nároku na poistné plnenie. Uvedené konštatovanie okresného súdu, že len a len po skončení šetrenia poisťnej udalosti sa možno domáhať poistného plnenia, nemá oporu v zákone a domnieval sa, že ani v ustálenej judikatúre, na ktorú okresný súd bez bližšej špecifikácie poukázal.

12. V odvolaní žalobca uviedol, že uvedené konštatovanie okresného súdu má oporu len a len v komentári, ktorý si okresný súd podľa žalobcu nesprávne vyložil, keďže v ňom nie je uvedené, že poistený sa môže výlučne domáhať najprv len ukončenia šetrenia poisťnej udalosti a až následne poistného plnenia. Konkrétny obsah § 797 ods. 3 Občianskeho zákonníka okresný súd vyložil spôsobom, ktorý je v rozpore so zásadou hospodárnosti, efektívnosti a účelnosti súdneho konania, „keďže prakticky núti účastníka konania 2x uplatňovať svoje právo, čo vedie ku generovaniu nadbytočných súdnych sporov, pričom otázku ukončenia šetrenia, resp. otázku primeranosti doby šetrenia možno v súdnom konaní riešiť ako otázku predbežnú, ako ju nakoniec riešil aj Krajský súd v Prešove vo svojom rozhodnutí sp. zn. 2Co/9/2016 zo dňa 28.4.2016, resp. Okresný súd v Humennom, ktorého rozhodnutie bolo predmetným Ro KS Prešov potvrdené.“ „Napriek tomu, že cit. súdne rozhodnutie nie je rozhodnutím NS SR, máme za to, že má určitú relevanciu resp. určite väčšiu ako komentár, ktorý si navyše súd podľa nášho názoru nesprávne vykladá.“ V tejto súvislosti poukázal aj na „Ro NS SR sp. zn. 5 Obo 13/2017 zo dňa 25.6.2008“. Hoc aj sa uvedené citované rozhodnutie týka ustálenia doby omeškania poisťateľa s plnením poistného plnenia, z podstaty tohto súdneho rozhodnutia je zrejmé, že najvyšší súd nepovažoval žalobu za predčasne podanú hoc aj ešte šetrenie poisťnej udalosti nebolo ešte ukončené. Poistený len právo, nie povinnosť a jedinou možnosť sa domáhať na súde uloženia povinnosti ukončiť šetrenie poisťnej udalosti, čo však nevyklučuje, aby sa mohol domáhať rovno samotného poistného plnenia. Výklad, podľa ktorého uplatneniu nároku na poistné plnenie musí predchádzať žaloba o určenie povinnosti skončiť šetrenie poisťnej udalosti, je arbitrárny bez opory v príslušnom právnom predpise ako aj akejkolvek judikatúre. Oddaľovanie ukončenia šetrenia je pritom u poisťovní bežnou praxou, za ktorou stoja spravidla ekonomické dôvody. „Uznesenie ÚS SR č.k. III. ÚS 596/2017-10 z 28.9.2017 „poistné plnenie je splatné do pätnástich dní po tom, ako poisťiteľ skončil vyšetrenie potrebné na zistenie rozsahu povinnosti poisťateľa plniť. Doba, po ktorú môže poisťiteľ vykonávať vyšetrenie, nie je zákonom ustanovená, vyšetrenie však musí byť vykonané bez zbytočného odkladu. Hoci splatnosť poistenia je stanovená pevnou 15-dňovou lehotou, jej začiatok je viazaný na subjektívne okolnosti na strane poisťovateľa, ktorý vykonáva vyšetrenie, pre ktoré nie je doba predpísaná, ale jeho dĺžka závisí od konkrétnych okolností. Splatnosť poistenia sa však týka iba rozsahu plnenia poisťovateľa, keď už právny základ práva na plnenie je daný“ ..... „ak nedošlo medzi poisťiteľom a poisteným k dohode o rozsahu plnenia, ako aj vtedy, keď je sporné, či došlo k poisťnej udalosti alebo nie a vec je predmetom súdneho konania, vyšetrenie treba považovať za skončené dňom určenia rozsahu plnenia právoplatným rozhodnutím súdu.“ Žalobca poukázal na rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 2 Cdo 122/2002 zo dňa 27.3.2003, v zmysle ktorého „...vyšetrenie treba považovať za skončené, len čo bol so súhlasom poisťateľa alebo s jeho dodatočným schválením dohodnutý s poisteným rozsah plnenia alebo dňom určenia rozsahu plnenia právoplatným rozhodnutím“. Prvým dňom omeškania je teda deň nasledujúci

po dni vykonateľnosti rozsudku, ktorým bolo vo veci právoplatne rozhodnuté. Ak by aj poistený najprv žaloval o určenie povinnosti skončiť šetrenie, jeho nárok by sa premlčal, ak by zároveň do skončenia premlčacej lehoty nežaloval aj samotný nárok na poistné plnenie. Nie je totiž záruka, že do konca premlčacej lehoty bolo právoplatne rozhodnuté o povinnosti skončiť šetrenie, pričom treba vziať do úvahy aj lehotu na plnenie (na skončenie šetrenia) ako aj 15-dňovú lehotu plynúcu od skončenia šetrenia v zmysle § 797 ods. 3 Občianskeho zákonníka. Uvedené by mimoriadne sťažovalo poistenému jeho pozíciu, keďže by pre neexistenciu lehôt nebol schopný ovplyvniť dĺžku súdneho konania, v ktorom by sa domáhal uloženia povinnosti skončiť šetrenie. Okrem uvedeného by to podľa žalobcu vytváralo neúmerné zaťaženie tak súdov ako aj účastníkov súdneho konania - poistených prakticky dvoma druhmi súdnych konaní, a to 1. o určenie povinnosti skončiť šetrenie a o 2. samotné poistné plnenie. Výklad okresného súdu je v rozpore s vyššie citovanou judikatúrou ako aj bežnou rozhodovacou praxou všeobecných súdov, a teda je v rozpore aj s princípom právnej istoty.

13. Odvolateľ citoval v odvolaní Čl. 2 ods. 1, 2 CSP, Čl. 17 CSP z rozhodnutia sp. zn. „Ro NS SR 2 M Cdo 4/2009 z 27.4.2009“ a uviedol, že nesprávne právne posúdenie videl predovšetkým vo vyhodnotení a závere, že žaloba je predčasne podaná a žalobca sa mal na súde domáhať najprv určenia povinnosti skončiť šetrenie poistnej udalosti. Správne právne posúdenie tejto otázky má pritom pre žalobcu principiálny význam, keďže so žalovanou uzavrel množstvo totožných poistných zmlúv vždy na škodu spôsobenú iným zamestnancom, kde z každej takejto zmluvy si uplatňuje od žalovanej niekoľko nárokov na poistné plnenie, pričom žalovaný úmyselne a neodôvodnenie preťahuje ukončenie šetrení daných poistných udalostí, a to len a len z dôvodov ekonomických. Tento druh poistného produktu je pre žalovaného značne neekonomický porovnaním s ročným poistným a poistným plnením uplatňovaným žalobcom, z ktorého dôvodu aj poisťovňa zámerne nekomunikuje, neodpovedá na mailly žalobcu, ktorými urguje výplatu poistných plnení alebo požaduje opakovane s odstupom niekoľkých mesiacov tie isté doklady, ktoré už boli predložené, pričom tak koná s jediným účelom oddialiť výplatu poistných plnení. Tvorba poistných produktov a prepočet ich ekonomickej únosnosti a rentability je výlučne vecou žalovaného. Je na žalovanom, aby nastavil poistné produkty tak, aby bol schopný plniť v prípade, ak nastane poistná udalosť a v takej výške, na ktorú sa zaviazal. Žalobca u žalovaného „uplatnil cca 160 poistných plnení z tohto typu poistného produktu, pričom konštrukcia je vždy rovnaká. Uplatňuje sa spoluúčasť z havarijného poistenia, ktorá je spravidla rovnaká, a to 165 eur alebo 297 eur. Žalovaná má vo vzťahu k žalobcovi zaužívaný štandardizovaný spôsob vybavovania poistných udalostí, pričom vždy požaduje štandardizovaný diapazón dokladov, ktoré sú totožné s dokladmi ako v prejednávacom prípade. Špekulatívne naťahovanie šetrenia v jednotlivých poistných udalostiach zo strany poisťovne nie je ani v jednom prípade otázkou zložitosti šetrenia jednotlivých prípadov, ale výlučne otázkou ekonomickejšou - otázkou platobnej schopnosti a likvidity poisťovne, čo však nemôže byť žalobcovi na škodu. Žalobca žaloval už 40 takýchto prípadov, pričom ani v jednom prípade nebolo šetrenie ukončené, poisťovňa alebo nekomunikuje, nereaguje na urgencie žalobcu alebo ako bolo vyššie uvedené účelovo požaduje opakovane tie isté doklady, ktoré už boli predložené. Nie je dôvodné preto žalobcovi ukladať, aby sa vo všetkých týchto prípadoch domáhal uloženia povinnosti skončiť šetrenie poistnej udalosti a následne až samotného poistného plnenia a to jednak z dôvodu, že tento postup nemá oporu v zákone a nie je ani v súlade s požiadavkou rýchlej a účinnej súdnej ochrany a zásadou hospodárnosti a efektívnosti súdneho konania.“ Žalovaný nevyužil svoje právo vyjadriť sa k vyjadreniu žalobcu k odporu žalovaného, pričom až na pojednávaní začal uvádzať skutočnosti, ktorými odôvodňoval odďaľovanie skončenia šetrenia poistnej udalosti, ktoré dovtedy neuviedol. Na otázku okresného súdu, prečo ešte poisťovňa neskončila šetrenie poistnej udalosti, žalovaný najprv nevedel odpovedať, následne účelovo uviedol, že si žalovaný údajne vyžiadal od žalobcu ďalšie doklady, čo však nevedel preukázať. Žalobca uvedené poprel. Na záver potom ešte žalovaný uviedol, že sú tu určité podozrenia, či vôbec došlo k poistnej udalosti, čo však dovtedy žalovaný nenamietal, z ktorého dôvodu žalobca apeloval na súd, aby s poukazom na zásadu koncentrácie konania, na tieto, podľa žalobcu nové námietky nereflektoval. Navrhol odvolaciemu súdu, aby rozsudok prvostupňového súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie, resp. aby rozhodnutie prvostupňového súdu zmenil tak, že žalobe vyhovie a žalobcovi prizná voči žalovanému nárok na zaplatenie 297 Eur spolu s úrokom z omeškania 8% p.a. zo sumy 297 Eur od 17.10.2019 do zaplatenia a nákladmi spojenými s uplatnením pohľadávky vo výške 40 Eur s tým, že žalobca má nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100%.

14. K doručenému odvolaniu žalobcu sa žalovaný písomne k momentu rozhodovania odvolacieho súdu nevyjadril (doručenka č.l. 201 rub spisu).

15. Krajský súd v Žiline ako súd odvolací (§ 34 CSP) postupom v medziach § 379 ods. 1 CSP, § 380 ods. 1 CSP, bez nariadenia pojednávania s odkazom na § 385 ods. 1 CSP a contrario a verejným vyhlásením rozsudku za splnenia podmienok podľa § 219 ods. 1, 3 CSP v spojení s § 378 ods. 1 CSP napadnutý rozsudok okresného súdu v spojení s opravným uznesením podľa § 387 ods. 1, 2 CSP potvrdil ako vecne správne rozhodnutie. Rozhodnutie bolo prijaté hlasovaním v senáte pomerom hlasov 3:0.

16. Podľa § 365 ods. 1 písm. h) CSP, odvolanie možno odôvodniť len tým, že rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

17. Podľa § 379 CSP, odvolací súd je rozsahom odvolania viazaný okrem prípadov, ak a) od rozhodnutia o napadnutom výroku závisí výrok, ktorý odvolaním nebol dotknutý, b) ide o nerozlučné spoločenstvo podľa § 77 a odvolanie podal len niektorý zo subjektov, c) určitý spôsob usporiadania vzťahu medzi stranami vyplýva z osobitného predpisu.

18. Podľa § 380 ods. 1 CSP, odvolací súd je odvolacími dôvodmi viazaný.

19. Podľa § 387 ods. 1 CSP, odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

20. Podľa § 387 ods. 2 CSP, ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

21. Krajský súd uvádza, že základom jeho potvrdzujúceho rozhodnutia bola vyššie citovaná právna úprava. Prejednaním veci len v rámci a z tých dôvodov, ktoré žalobca vymedzil v odvolaní a ktoré mali väzbu na zistený uzavretý skutkový stav veci podľa výsledkov dokazovania v prvoinštančnom konaní (§ 379 CSP, § 380 ods. 1 CSP), krajský súd nezistil opodstatnenosť podaného odvolania žalobcom. Okresný súd vykonal v intenciách návrhov účastníkov dostatočné dokazovanie, z neho vyvodil správne skutkové zistenia a rovnako správne vec právne posúdil. Vzhľadom na konštatovanie vecnej správnosti napadnutého meritórneho výroku rozsudku okresného súdu, ktorým žalobu zamietol a stotožnenie sa s dôvodmi uvedenými v písomnom vyhotovení rozsudku okresným súdom k tomuto meritórnemu výroku napadnutého rozsudku, krajský súd za aplikácie § 387 ods. 1, 2 CSP odkazuje na odôvodnenie napadnutého rozsudku okresného súdu v predmetnej časti. Z titulu aplikácie § 387 ods. 2 CSP v spojení s uznesením Ústavného súdu Slovenskej republiky sp.zn. IV. ÚS 350/09 a rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 2 Cdo 170/2005, pri potvrdení rozhodnutia okresného súdu nie je potrebné, aby krajský súd v odôvodnení svojho rozsudku zopakoval tie závery napadnutého rozsudku okresného súdu, s ktorými sa stotožňuje, pretože odôvodnenia a rozhodnutia prvostupňového súdu a odvolacieho súdu tvoria jeden celok (II. ÚS 78/05, III. ÚS 264/08, IV. ÚS 372/08), a tým je postačujúce len odkázať cez § 387 ods. 2 CSP (do 30.06.2016 cez § 219 ods. 2 OSP) na odôvodnenie obsiahnuté v napadnutom rozsudku okresného súdu. V zásade sa odvolací súd môže obmedziť len na prevzatie odôvodnenia nižšieho súdu.

22. K procesnému postupu krajského súdu, ktorý prejednal odvolanie žalobcu bez nariadenia pojednávania, sa poukazuje na uznesenie Krajského súdu v Žiline č.k. 14Cob/125/2020-217 zo dňa 09.09.2021, keď miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku bolo oznámené na úradnej tabuli Krajského súdu v Žiline, v lehote najmenej 5 dní pred jeho vyhlásením, podľa vyššie uvedeného uznesenia a na webovej stránke Krajského súdu v Žiline, na základe čoho boli splnené podmienky k verejnemu vyhláseniu rozsudku krajským súdom.

23. Okresný súd v danom prípade dostatočne uviedol, akými úvahami sa spravoval pri hodnotení dôkazov, ako ich posúdil a v akých vzájomných súvislostiach. Rovnako dostatočné bolo odôvodnenie v právnom posúdení veci. Pod právnym posúdením veci sa v zásade rozumie podradenie súdom zisteného stavu pod hypotézu príslušnej právnej normy. Odôvodnenie rozsudku musí obsahovať, podľa akej právnej normy vec bola posúdená, pod hypotézu akej právnej normy bol subsumovaný súdom zistený skutkový stav. Ide tak o aplikáciu ako aj interpretáciu práva. Je potrebné uviesť, ako daný skutkový stav bol právne posúdený, ktorú právnu normu súd aplikoval a ako ju v intenciách konkrétneho prípadu interpretoval. Uvedené v dostatočnej miere z napadnutého rozsudku okresného súdu vyplýva. V tomto smere bolo dostatočné nielen samotné vymenovanie a odcitovanie zákonných ustanovení, ale z

odôvodnenia v ďalšom vyplynulo, akým spôsobom boli tieto ustanovenia aplikované, ktoré z citovaných zákonných ustanovení a ako sa premietli do samotného rozhodnutia okresného súdu vo veci.

24. V tomto smere krajský súd pre úplnosť poukazuje i na Nález Ústavného súdu Slovenskej republiky sp.zn. III. ÚS 119/03, podľa ktorého § 157 ods. 2 OSP (k momentu rozhodovania odvolacieho súdu § 220 CSP) je potrebné z hľadiska práva na súdnu ochranu v zmysle čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky vykladať a uplatňovať tak, že rozhodnutie všeobecného súdu musí uviesť dostatočné dôvody, na základe ktorých je založené, čo v danom prípade prvostupňový súd vo svojom napadnutom rozhodnutí dodržal.

25. Vo vzťahu ku konaniu, ktoré predchádzalo vydaniu napadnutého rozsudku okresného súdu, je v zásade možné súhlasiť s odvolateľom, že z hľadiska ústavne zaručeného práva na spravodlivý proces je jednou zo základných požiadaviek na súdne rozhodnutie jeho predvídateľnosť. K otázke, čo možno považovať za prekvapivé, či (ne)predvídateľné rozhodnutie súdu, sa už v minulosti vyjadroval aj Najvyšší súd Slovenskej republiky. Podľa neho, „O tzv. prekvapivé rozhodnutie ide predovšetkým vtedy, ak odvolací súd založí svoje rozhodnutie vo veci na iných právnych záveroch ako súd prvej inštancie, za súčasného naplnenia tej okolnosti, že proti týmto iným (odlišným) právnym záverom odvolacieho súdu, nemá strana konania možnosť vyjadrovať sa, právne argumentovať, prípadne predkladať nové dôkazy, ktoré sa z hľadiska doterajších právnych záverov súdu prvej inštancie nejavili ako významné“ (uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 7 Cdo 1/2018 z 21. marca 2018). „Predvídateľné je také rozhodnutie, ktorému predchádza predvídateľný postup pri konaní a rozhodovaní. Zákon ustanovuje, že účastníci by nemali byť zaskočení možným iným právnym posúdením veci súdom bez toho, aby im bolo umožnené tvrdiť skutočnosti významné z hľadiska sudcovho právneho názoru a navrhnúť na ich preukázanie dôkazy. Rovnako by nemali byť zaskočení takým postupom súdu, ktorý nemá oporu v predvídateľnom právnom postupe súdu, ktorý nie je v súlade s procesným právom a jeho pravidlami“ (uznesenie Najvyššieho súdu SR zo 17. októbra 2011, sp.zn. 7 Cdo 42/2010).

26. Zo žalobcom namietaného postupu okresného súdu, po jeho preskúmaní, odvolací súd nezistil dôvodnosť námietky žalobcu o takom procesnom postupe súdu prvej inštancie, výsledkom ktorého by došlo k prijatiu prekvapivého (nepredvídateľného) rozhodnutia vo veci samej. Pri zhodnotení celého priebehu prvoinštančného konania mal žalobca, a to od momentu doručenia žaloby s prílohami okresnému súdu až do momentu vyhlásenia uznesenia o skončení dokazovania na pojednávaní dňa 25.06.2020, vytvorený dostatočný priestor pre produkovanie dôkazov voči žalovanému.

27. V nadväznosti na vyššie uvedené odvolací súd zdôrazňuje, že pre rozhodnutie sporu je určujúce vykonané dokazovanie a z neho vyvedené skutkové a právne závery. S tým súvisí aj odvolateľom namietané zhodnotenie dôkazného bremena v spore. V nadväznosti na uvedené je potrebné uviesť, že pod dôkazným bremenom sa rozumie procesná zodpovednosť účastníka konania za to, že za konania neboli preukázané jeho tvrdenia, že z tohto dôvodu muselo byť rozhodnuté o veci samej v jeho neprospech. Zmyslom dôkazného bremena je umožniť súdu rozhodnúť o veci samej i v takých prípadoch, keď určitá skutočnosť významná podľa hmotného práva pre rozhodnutie o veci nebola alebo nemohla byť preukázaná a keď teda výsledky hodnotenia dôkazov neumožňujú súdu prijať záver ani o pravdivosti tvrdenia tejto skutočnosti, ani o tom, že by táto skutočnosť bola nepravdivá. Dôkazné bremeno ohľadom určitých skutočností leží na tom účastníkovi konania, ktorý z existencie týchto skutočností vyvodzuje pre seba priaznivé právne dôsledky; ide o toho účastníka, ktorý existenciu týchto skutočností tiež tvrdí (pozri uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 5 Obo/52/2010 z 24. júna 2010). Bremeno tvrdenia a dôkazné bremeno vystihuje aktuálnu skutkovú a dôkaznú situáciu v konaní. V priebehu sporu sa môže meniť, teda môže dochádzať k jeho prerozdeleniu. Samotná skutočnosť, či účastník konania vystupuje na strane žalobcu alebo žalovaného, nemá priamy vplyv na jeho povinnosť tvrdiť rozhodujúce skutočnosti a predložiť alebo označiť dôkazy na svoje tvrdenia. Rozdelenie bremena tvrdenia a dôkazného bremena medzi účastníkmi v spore závisí na tom, ako vymedzuje právna norma práva a povinnosti účastníkov. Obvykle platí, že skutočnosti navodzujúce žalované právo musí tvrdiť žalobca, zatiaľ čo okolnosti toto právo vylučujúce sú záležitosťou žalovaného (pozri uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 6 Cdo 81/2010 z 31. mája 2010).

28. Napokon odvolací súd zdôrazňuje materiálne nazeranie na spravodlivé súdne konanie, v rámci ktorého ani prípadné formálne procesné pochybenie súdu prvej inštancie v civilnom sporovom konaní, nevyhnutne nemusí vždy viesť k zrušeniu napadnutého rozhodnutia odvolacím súdom. Potrebu materiálneho (nie prísne formálneho) ponímania a vyhodnocovania súdneho procesu v rovine možného

porušenia ústavných práv účastníkov súdneho konania, vrátane práva na prístup k súdu, na spravodlivé súdne konanie (čl. 46 ods. 1, 4, čl. 48 ods. 2 ústavy), zdôrazňuje vo svojich rozhodnutiach aj Ústavný súd Slovenskej republiky (k materiálnemu chápaniu ústavnosti viď napr. IV. ÚS 19/2012 <<http://merit.slv.cz/IV.US19/2012>>, III. ÚS 37/2012 <<http://merit.slv.cz/III.US37/2012>>).

29. Rozhodnutie okresného súdu v rovine dokazovania a zisteného skutkového stavu bolo vecne správne aj s poukazom na Nález Ústavného súdu SR sp. zn. I. ÚS 350/08, podľa ktorého ... „dokazovanie v občianskom súdnom konaní prebieha vo viacerých fázach; od navrhnutia dôkazu cez jeho zabezpečenie, vykonanie a následné vyhodnotenie. Kým navrhovanie dôkazov je právom a zároveň procesnou povinnosťou účastníkov konania, len súd rozhodne, ktorý z označených (navrhnutých) dôkazov vykoná. Uvedené predstavuje prejav zákonnej právomoci všeobecného súdu korigovať návrhy účastníkov na vykonanie dokazovania sledujúc tak rýchly a hospodárny priebeh konania a súčasne zabezpečiť, aby sa zisťovanie skutkového stavu dokazovaním držalo v mantineloch predmetu konania a aby sa neuberalo smerom, ktorý z pohľadu podstaty prejednávanej veci nie je relevantný“. Odvolací súd nezistil taký postup okresného súdu, ktorý by znamenal vybočenie z kritérií vyššie uvedeného hodnotenia dôkazov.

30. Vzhľadom na dôvody odvolania vo väzbe na napadnutý rozsudok okresného súdu, s ktorého dôvodmi sa odvolací súd po vykonaní odvolacieho prieskumu stotožnil cez úpravu v § 387 ods. 1, 2 CSP, len na potvrdenie správnosti okresným súdom prijatých záverov odvolací súd považoval za potrebné v odôvodnení svojho rozhodnutia dať odpoveď na relevantné otázky položené žalobcom v odvolacom konaní. Odvolací súd zvyrazňuje, že všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia. Judikatúra ESLP teda nevyžaduje, aby na každý argument strany, aj na taký, ktorý je pre rozhodnutie bezvýznamný, bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia. Ak však ide o argument, ktorý je pre rozhodnutie rozhodujúci, vyžaduje sa špecifická odpoveď práve na tento argument (Ruiz Torija c. Španielsko z 9. decembra 1994, séria A, č. 303-A s. 12, § 29; Hiro Balani c. Španielsko z 9. decembra 1994, séria A, č. 303-B; Georgiadis c. Grécko z 29. mája 1997; Higinis c. Francúzsko z 19. februára 1998; pozri Nález Ústavného súdu Slovenskej republiky č.k. IV. ÚS 345/2012-30 zo dňa 26.11.2012).

31. Z rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky sp.zn. I. ÚS 380/09-8 zo dňa 9. decembra 2009 z odseku 9. vyplýva, že „Po ukončení vyšetrovania poisťnej udalosti a po stanovisku, že poisťiteľ odmieta poskytnúť poistenému poistné plnenie, sa môže poistený domáhať jedine vyplatenia poistného plnenia v sporovom konaní, kde bude súd skúmať, či udalosť, pri ktorej došlo k poškodeniu poisteného majetku, má charakter poisťnej udalosti a bude skúmať rozsah poistného plnenia, ktoré poistenému z tejto udalosti prípadne patrí. Krajský súd teda sťažovateľovi jasne a zrozumiteľne vysvetlil, akým právnym titulom si mohol uplatňovať svoje nároky voči žalovanému (poisťovni).“

32. Odvolací súd uvádza, že neuniklo jeho pozornosti, že žalobca v odvolaní uviedol, že „Záväzný je len zákon, všeobecne záväzný právny predpis a judikatúra NS SR a US SR.“

33. V odvolaní žalobca uviedol, že „Jednak ani z komentára nevyplýva, že by žaloba o plnenie bola predčasná a neskončenie šetrenia malo byť dôvodom na jej zamietnutie ako predčasne podanej. Z komentára (podotýkame z komentára, nie ustálenej súdnej praxe) vyplýva jedine to, že poistený je oprávnený (oprávnený, nie povinný) domáhať sa na súde, aby súd zaviazal poisťiteľa na ukončenie šetrenia poisťnej udalosti, čo podľa nášho názoru nevyklučuje priame uplatnenie nároku na poistné plnenie. Uvedené konštatovanie súdu, že len a len po skončení šetrenia poisťnej udalosti sa možno domáhať poistného plnenia, nemá oporu v zákone a domnievame sa, že ani v ustálenej judikatúre, na ktorú súd bez bližšej špecifikácie poukazuje.“ Ak podľa zistení odvolacieho súdu z publikácie od autorov Jaromír Svoboda a kolektív: Občiansky zákonník, Komentár a súvisiace predpisy V. vydanie Eurounion rok 2004, str. 776 vyplýva, že: „ Kým poisťiteľ neskončí vyšetrovanie, aj žaloba na výplatu by tu bola predčasná“, tak potom nemohol vyhodnotiť citovanú odvoláciu argumentáciu žalobcu, ako relevantnú. Bez bližšieho zdôvodnenia odvolateľa potom zostala ďalšia odvolacia argumentácia „...Uvedené konštatovanie súdu má oporu len a len v komentári“, keď to bol žalobca, ktorý namietal, že predmetný záver okresného súdu z komentára nevyplýva, len pre úplnosť odvolací súd uvádza, že okresný súd v tomto smere svoj záver o predčasnosti žaloby nezaložil na skutočnostiach vyplývajúcich z komentára, ale na základe vlastných myšlienkových pochodov a úvah. Odvolací súd poukazuje v tejto

rovine najmä na odsek 26. a 27. napadnutého rozsudku okresného súdu cez úpravu v § 387 ods. 1, 2 CSP.

34. V odvolaní žalobca uviedol, že konkrétny obsah § 797 ods. 3 Občianskeho zákonníka okresný súd vyložil spôsobom, ktorý je v rozpore so zásadou hospodárnosti, efektívnosti a účelnosti súdneho konania, „keďže prakticky núti účastníka konania 2x uplatňovať svoje právo, čo vedie ku generovaniu nadbytočných súdnych sporov, pričom otázku ukončenia šetrenia, resp. otázku primeranosti doby šetrenia možno v súdnom konaní riešiť ako otázku predbežnú ako ju nakoniec riešil aj Krajský súd v Prešove vo svojom rozhodnutí sp. zn. 2Co/9/2016 zo dňa 28.4.2016, resp. Okresný súd v Humennom, ktorého rozhodnutie bolo predmetným Ro KS Prešov potvrdené.“ V súvislosti s touto argumentáciou sa oboznámil odvolací súd s odôvodnením napadnutého rozsudku a konštatuje, že okresný súd sa s touto argumentáciou žalobcu dostatočne vysporiadal, pričom sa poukazuje na dostatočné odôvodnenie napadnutého rozsudku, najmä na ods. 24. a zvyrazňuje odvolací súd na tomto mieste, že z rozhodnutia Krajského súdu Prešov sp.zn. 2Co/9/2016 zo dňa 28.4.2016 vyplýva „K námietke žalovanej, že sa nikdy nebránila výplate poistného plnenia žalobkyni, o čom svedčí, že jej bez ďalšieho poskytla primeraný preddavok, odvolací súd uvádza, že od samotného oznámenia škodovej udalosti do vyplatenia poistného plnenia uplynulo neprimerané dlhé časové obdobie, napriek poukazu žalovanej, že stále viedla šetrenie a riadne v ňom pokračovala za účelom zistenia rozsahu svojej povinnosti poskytnúť poistné plnenie. Dôvodnosť samotnej žaloby potvrdzuje fakt, že žalovaná poskytla primeraný preddavok po uplynutí viac ako 3 mesiacov od oznámenia prvej poistnej udalosti, pričom od samotného poskytnutia preddavku k podaniu žaloby na súde uplynuli ďalšie 2 mesiace. Žalovaná navyše v oznámení o poistnom plnení oznámila žalobkyni, že ukončila šetrenie poistnej udalosti (č.l. 19). K plneniu náhrady škody za sťaženie spoločenského uplatnenia došlo v prospech žalobkyne až 27.10.2015 v rozsahu 51.141,- eur.“ Z citovaných skutočností podľa odvolacieho súdu nevyplýva, že by Krajský súd Prešov riešil otázky, na ktoré poukazoval žalobca v odvolaní.

35. Vo vzťahu k odvolacej argumentácii žalobcu odvolací súd uvádza, že ako z odôvodnenia napadnutého rozsudku okresného súdu vyplýva, tak okresný súd založil svoje rozhodnutie na právnom názore, podľa ktorého žalované poistné plnenie nadobudne splatnosť až po tom, ako poistiteľ skončil vyšetrovanie. Podľa názoru odvolateľa však takýto výklad § 797 ods. 2 a 3 Občianskeho zákonníka popiera účel a zmysel právnej úpravy.

36. Vznik práva na plnenie a jeho splatnosť (a tým aj určenie momentu vzniku omeškania poisťovne) je upravený osobitne vo vzťahu k poistnému plneniu (a to v § 797 ods. 2 a 3 Občianskeho zákonníka).

37. Podľa § 797 ods. 2 Občianskeho zákonníka právo na plnenie vznikne, ak nastane skutočnosť, s ktorou je spojený vznik povinnosti poistiteľa plniť (poistná udalosť).

38. Podľa § 797 ods. 3 Občianskeho zákonníka plnenie je splatné do pätnástich dní po tom, ako poistiteľ skončil vyšetrovanie potrebné na zistenie rozsahu povinnosti poistiteľa plniť. Vyšetrenie sa musí vykonať bez zbytočného odkladu; ak sa nemôže skončiť do jedného mesiaca po tom, keď sa poistiteľ o poistnej udalosti dozvedel, je poistiteľ povinný poskytnúť poistenému na požiadanie primeraný preddavok.

39. Z týchto ustanovení podľa odvolacieho súdu vyplýva, že poistné plnenie je splatné do pätnástich dní po tom, ako poistiteľ skončil vyšetrovanie potrebné na zistenie rozsahu povinnosti poistiteľa plniť. Doba, po ktorú môže poistiteľ vykonávať vyšetrovanie, nie je zákonom ustanovená, vyšetrovanie však musí byť vykonané bez zbytočného odkladu. Hoci splatnosť poistenia je stanovená pevnou 15-dňovou lehotou, jej začiatok je viazaný na subjektívne okolnosti na strane poisťovateľa, ktorý vykonáva vyšetrovanie, pre ktoré nie je doba predpísaná, ale jeho dĺžka závisí od konkrétnych okolností. Splatnosť poistenia sa však týka iba rozsahu plnenia poisťovateľa, keď už právny základ práva na plnenie je daný. Keďže zákon viaže splatnosť poistného plnenia výslovne na skončenie vyšetrovania potrebného na zistenie rozsahu povinnosti poistiteľa plniť zo strany poisťovne, je zrejmé, že vyšetrovaním poistnej udalosti sa rozumie faktický záver poisťovne o (ne)oprávnenosti nároku poisteného na poistné plnenie. Až od skončenia potrebného vyšetrovania sa poisťovateľ dostáva do pozície dlžníka, a ak neplní ani po uplynutí 15 dní, dostáva sa do omeškania. Práve z tohto dôvodu, ak po ukončení vyšetrovania poistiteľom nedošlo medzi poistiteľom a poisteným k dohode o rozsahu plnenia, ako aj vtedy, keď je sporné, či došlo k poistnej udalosti alebo nie a vec je predmetom súdneho konania, vyšetrovanie treba považovať za skončené dňom určenia rozsahu plnenia právoplatným rozhodnutím súdu. Na druhej strane, ak poisťovateľ poruší

svoje povinnosti pri vykonaní vyšetrenia, či vyšetrenie nezačne bez zbytočného odkladu a z tohto dôvodu vznikne poistenému škoda, môže sa poistený domáhať jej náhrady (len primerane a podporne rozhodnutie sp.zn. III. ÚS 596/2017).

40. Len pre úplnosť odvolací súd uvádza, že pokiaľ žalobca v odvolaní poukazoval na rozhodnutie Ústavného súdu SR č.k. III. ÚS 596/2017-10, tak z odseku 11. tohto rozhodnutia vyplýva, že „...Vo veci sťažovateľa bolo šetrenie poisťnej udalosti žalovaným ukončené 23. novembra 2010 a žalovaný mal už vtedy k dispozícii vyčíslenie nároku sťažovateľa znaleckým posudkom, ktorý si sám nechal vypracovať. Žalovaný plnenie odoprel svojvoľne“, (podľa odôvodnenia rozhodnutia Ústavného súdu SR č.k. III. ÚS 596/2017-10 bol pred ústavným súdom napadnutý rozsudok Krajského súdu Prešov zo dňa 27.4.2016, ktorým bol potvrdený rozsudok Okresného súdu Bardejov č.k. 6C/43/2012-158 zo dňa 15.10.2016), pričom v prejednávanej veci odvolacím súdom zatiaľ k ukončeniu vyšetřovania nedošlo.

41. Krajský súd zdôrazňuje, vo vzťahu ku svojim vyššie uvedeným záverom, že si je vedomý, že záväznosť konštantnej judikatúry Najvyššieho súdu Slovenskej republiky nevyplýva pre všeobecné súdy priamo zo zákonnej úpravy. Je však potrebné akcentovať, že obsahom princípu právneho štátu je vytvorenie právnej istoty, že na určitú právne relevantnú otázku sa pri opakovaní v rovnakých podmienkach dáva rovnaká odpoveď (napr. I. ÚS 87/93, PL. ÚS 16/95 a II. ÚS 80/99, III. ÚS 356/06). Rešpektovanie princípu právnej istoty musí byť prítomné v každom rozhodnutí orgánov verejnej moci, a to tak v oblasti normotvornej, ako aj v oblasti aplikácie práva, keďže práve na ňom sa hlavne a predovšetkým zakladá dôvera občanov, ako aj iných fyzických osôb a právnických osôb k orgánom verejnej moci (IV. ÚS 92/09). Diametrálne odlišná rozhodovacia činnosť všeobecného súdu o tej istej právnej otázke za rovnakej alebo analogickej skutkovej situácie, pokiaľ ju nemožno objektívne a rozumne odôvodniť, je ústavne neudržateľná (IV. ÚS 209/2010, m. m. PL. ÚS 21/00, PL. ÚS 6/04, III. ÚS 328/05). Aj keď právne závery všeobecných súdov obsiahnuté v ich rozhodnutiach nemajú v právnom poriadku Slovenskej republiky charakter precedensu, ktorý by ostatných sudcov rozhodujúcich v obdobných veciach zaväzoval rozhodnúť identicky, napriek tomu protichodné právne závery vyslovené v analogických prípadoch neprispievajú k naplneniu hlavného účelu princípu právnej istoty ani k dôvere v spravodlivé súdne konanie (obdobne napr. IV. ÚS 49/06, III. ÚS 300/06) (viď uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky z 22.11.2011, č.k. IV. ÚS 499/2011-25).

42. Podľa odvolacieho súdu neboli pre okresný súd a ani následne pre odvolací súd naplnené podmienky vzhľadom na skutkový a právny stav veci, aby aplikoval postuláty vyplývajúce z Nálezu Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. III. ÚS 341/07 z 1. júla 2008, v zmysle ktorých „...Súd môže, ba dokonca sa musí od doslovného znenia právneho textu odchýliť v prípade, keď to zo závažných dôvodov vyžaduje účel zákona, systematická súvislosť alebo požiadavka ústavne súladného výkladu zákonov a ostatných všeobecne záväzných právnych predpisov (čl. 152 ods. 4 Ústavy Slovenskej republiky). V takýchto prípadoch sa musí zároveň vyvarovať svojvoľe (arbitrárnosti) a svoju interpretáciu právnej normy musí založiť na racionálnej argumentácii.“, keďže vo vyvolanom odvolacom konaní boli závery okresného súdu vyhodnotené ako prijaté na základe racionálnej argumentácie. V prípadoch nejasnosti alebo nezrozumiteľnosti znenia ustanovenia právneho predpisu (umožňujúceho napr. viac verzii interpretácie) alebo v prípade rozporu tohto znenia so zmyslom a účelom príslušného ustanovenia, o ktorého jednoznačnosti niet pochybnosti, možno uprednostniť výklad e ratione legis pred doslovným gramatickým (jazykovým) výkladom. Odvolací súd však uvádza, že ani takáto situácia v prejednávanej veci nenastala, pričom len primárne sa poukazuje na závery vyslovené v rozhodnutí Ústavného súdu SR č.k. III. ÚS 596/2017-10, a to v rovine výkladu § 797 ods. 2, 3 Občianskeho zákonníka.

43. Záverom a zhrňujúc odvolací súd uvádza, že preskúmaním veci nezistil odvolateľom namietané vady procesného postupu v prvoinštančnom konaní, či nesprávne skutkové zistenia a nesprávne právne posúdenie veci, ktoré by viedli k vecne nesprávnemu rozhodnutiu v meritornom prvom výroku napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie.

44. Z vyššie uvedených dôvodov odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil podľa § 387 ods. 1 CSP ako vecne správne rozhodnutie, a to vo výroku vo veci samej, ako i v závislom výroku o trovách konania. V podrobnostiach odkazuje za primeranej aplikácie § 387 ods. 2 CSP na odôvodnenie napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie.

45. Odvolací súd záverom poukazuje na to, že právo na súdnu ochranu nie je právom na úspech v súdnom konaní a toto právo preto nezahŕňa nárok na zamietnutie žaloby na základe procesnej obrany žalovaného účastníka (sporovej strany). Toto základné právo nezahŕňa ani právo na to, aby všeobecné súdy v civilných konaniach v celom rozsahu rešpektovali a uznávali procesné úkony každého z účastníkov bez zreteľa na ich povahu, dôsledky a vzťah k predmetu konania (pozri II. ÚS 37/2001).

46. Krajský súd napokon považuje za potrebné primerane poukázať aj na uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 1 Cdo 147/2011 z 25. apríla 2012, podľa záverov ktorého odvolací súd, ktorý sa stotožnil so závermi súdu prvého stupňa, neporušil zákon, ak v odôvodnení svojho rozhodnutia skonštatoval správnosť dôvodov rozhodnutia súdu prvého stupňa a navyše tiež rozviedol vlastnú argumentáciu.

47. O trovách odvolacieho konania bolo rozhodnuté podľa § 396 ods. 1 CSP, podľa ktorého ustanovenia o trovách konania pred súdom prvej inštancie sa použijú aj na odvolacie konanie, v spojení s § 255 ods. 1 CSP, § 262 ods. 1 CSP. V odvolacom konaní bol úspešný žalovaný, preto mu bola priznaná plná náhrada odvolacích trov.

48. Podľa § 262 ods. 2 CSP, o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie **n i e j e** prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa.

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

Podľa ust. § 428 CSP v dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh).

Podľa ust. § 429 ods. 1 CSP dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

Podľa ust. § 429 ods. 2 CSP povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
  - b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
  - c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa.
- Podľa ust. § 430 CSP rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania.

Podľa ust. § 420 CSP dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

Podľa ust. § 431 CSP dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení. Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada.

Podľa ust. § 421 CSP dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Podľa ust. § 432 CSP dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci. Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia.

Podľa ust. § 433 CSP dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom.

Podľa ust. § 434 CSP dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania.

Podľa ust. § 435 CSP v dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania.